

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

№ 13.

 1 lipca 1926.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIE:

Str.

17. Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1923 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 10 czerwca 1926 r. o warunkowym zawieszaniu wykonania kary na obszarze mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z dnia 23 maja 1873 r. 230

OKÓLNIKI:

- № 1192/III. K. P./26 dotyczący sposobu postępowania w sprawach o ułaskawienie 235
- № 1193/II. O./26 w sprawie wstrzymania awansów funkcjonarjuszów państwowych 236
- № 1196/II. G. S./26 w sprawie zgłaszania wolnych lokali 236
- № 1197/II. G. S./26 w sprawie uposażenia na lipiec, sierpień i wrzesień 1926 r. 237
- № 1198/II. O./26 w sprawie stosowania art. 64 ustęp 2 ustawy o państwowej służbie cywilnej 237

PISMA OKÓLNE:

- № 1035/II. O./26 w sprawie przesunięć w szczeblach uposażenia . . . 240
- № 1039/II. O./26 w sprawie potrącania opłat emerytalnych od uposażeń aplikantów sądowych nieegzaminowanych, 240

DODATKOWY KOMUNIKAT:

- z dnia 21/V 1926 r. L. 140 o dalszych ulgach w Zakładach Zdrojowych i Kąpielowych przyznanych członkom Pol. Stow. Złotego Krzyża 241

ZAWIADOMIENIA:	Str.
Lista znawców dla oceniania większych posiadłości rolnych	242
RUCH SŁUŻBOWY	242
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	244
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.	244
c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu	244
BIBLIOGRAFJA	244

17.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1923 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 10 czerwca 1926 r. o warunkowym zawieszeniu wykonania kary na obszarze mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z dnia 23 maja 1873 r.

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 10 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 61 poz. 354) zarządzam co następuje:

I. Nadzór nad sprawowaniem się skazanych, którym warunkowo zawieszono wykonanie kary (warunkowo skazanych).

§ 1. O wdrożeniu przeciw warunkowo skazanemu postępowania karnego (dochodzeń przygotowawczych, śledztwa lub postępowania bez poprzednich dochodzeń i śledztwa) o przestępstwo popełnione w okresie zawieszenia kary (okres próby), oraz o prawomocnym ukończeniu takiego postępowania, należy zawiadomić sąd właściwy do zarządzenia wykonania kary zawieszanej.

Zawiadomienie jest zbędne, jeśli przewidziany w art. 6 ust. 2 ustawy termin do wdrożenia postępowania został niewątpliwie przekroczony.

Do zawiadomienia o wdrożeniu postępowania karnego obowiązany jest sąd (sędzia śledczy, przewodniczący), u którego nowe postępowanie karne się toczy, skoro tylko z zeznań obwinionego, świadków, doniesienia władz lub organów bezpieczeństwa, z załączonych aktów, albo z zawiadomienia o poprzednich ukaraniach z rejestru karnego, dowie się o poprzednim warunkowym skazaniu.

Do zawiadomienia o prawomocnym ukończeniu postępowania karnego obowiązany jest sąd (sędzia śledczy), u którego sprawa ukończoną została zaniechaniem lub innym postanowieniem końcowym, a w wypadku wyroku przewodniczący (sędzia orzekający samoistnie) sądu wyrokującego w I instancji. Jeśli jednak wyrok skazujący zatwierdzono lub taki wyrok wydano w wyższej instancji, której orzeczenie nie ulega już zaskarżeniu w trybie zwyczajnego środka odwoławczego, przewodniczący sądu wyższej instancji zarządzi bezwzględne, bezpośrednie zawiadomienie. Sąd niższej instancji przesyłając akta sądowi wyższej instancji zaznaczy potrzebę takiego zawiadomienia wskazując sąd, który należy zawiadomić.

Zawiadomienie o prawomocnym ukończeniu postępowania karnego wyrokiem skazującym obejmuje datę wyroku, datę jego uprawomocnienia się, imię i nazwisko skazanego, jego wiek, stan, zatrudnienie i miejsce zamieszkania oraz okoliczności wymienione w § 260 L. 1 — 4 u. p. k. Datę popełnienia przestępstwa należy ustalić możliwie najściślej i w razie wątpliwości przedstawić okoliczności faktyczne tego ustalenia.

Otrzymawszy takie zawiadomienie, sąd właściwy do zarządzenia wykonania zawieszanej kary zażąda aktów sprawy tylko wyjątkowo, jeśli nasuwają się szczególne wątpliwości, których treść zawiadomienia nie uchyla.

Postanowienia niniejszego artykułu, dotyczące zawiadomienia o prawomocnym ukoniecznieniu postępowania karnego wyrokiem skazującym, mają odpowiednie zastosowanie także wówczas, jeśli warunkowo skazany, będzie później bezwarunkowo skazany z powodu czynu popełnionego przed rozpoczęciem okresu próby (art. 4 ust. ost. ustawy).

§ 2. Nadzoru nad sprawowaniem się warunkowo skazanego nie wolno wykonywać przez organa bezpieczeństwa publicznego. O warunkowym skazaniu niewłasnowolnego należy zawiadomić sąd opiekuńczy (kuratelarny), oraz ojca, opiekuna, kuratora lub doradcę (rozp. ces. z dn. 28 VI 1916 r. Dz. U. austr. № 207) skazanego, wreszcie zarząd zakładu wychowawczo-poprawczego w którym skazany przebywa, celem umożliwienia im czuwania nad jego sprawowaniem się i współdziałania w wypadku, gdy skazany ma wyrównać szkodę (art. 3 ustawy).

Poszkodowany, któremu skazany ma wyrównać szkodę, może zawsze udzielić sądowi wiadomości co do spełnienia tego obowiązku i wogóle co do sprawowania się skazanego.

Sąd może też celem nadzoru przesłuchać w każdym czasie okresu próby skazanego i inne osoby. Należy z tego prawa robić użytek tylko wyjątkowo w razie potrzeby sprawdzenia wiadomości uzasadniających zarządzenie wykonania zawieszanej kary (art. 4 ustawy).

§ 3. Sąd winien zaraz po upływie okresu próby zażądać z urzędu prokuratorskiego (urzędu rejestracji skazanych) wyjaśnień co do ukarań skazanego i w tym celu przesyła mu do uzupełnienia posiadane w aktach zawiadomienie o poprzednich ukaraniach (odpis dawnej karty karnej), które było podstawą orzeczenia zawieszającego warunkowo wykonanie kary. Wysłanie zawiadomienia do uzupełnienia należy w aktach uwidocznnić i czuwać nad rychłym nadesłaniem odpowiedzi.

Urząd prokuratorski (urząd rejestracji skazanych) uwidacznia na tem samem zawiadomieniu, że zmiany nie zaszły, lub uzupełnia go zaszłymi zmianami.

Po otrzymaniu uzupełniających wyjaśnień, jeśli niema podstaw do zarządzenia wykonania kary lub do wyczekiwania prawomocnego ukończenia nowego postępowania karnego, sędzia (przewodniczący) z upływem trzech miesięcy po upływie okresu próby (art. 6 ust. 1 ustawy), bez powzięcia formalnej uchwały, stwierdza na akcie „sprawa załatwiona (art. 6 u. o. w. s.)”.

Jeśli skazany zażąda poświadczenia w myśl art. 10 ustawy sąd badający podstawy żądania, ponownie zażąda uzupełnienia zawiadomienia o poprzednich ukaraniach. Uwidocznienie na akcie „sprawa załatwiona (art. 6 u. o. w. s.)” nie przesądza uchwały sądu w przedmiocie wydania poświadczenia.

Postanowienia niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio ze zmianą terminów, jeśli według stanu sprawy karę należy uważać za darowaną dopiero z upływem trzech miesięcy po prawomocnym ukończeniu postępowania w nowej sprawie karnej (art. 6 ust. 2 ustawy).

II. Statystyka przestępczości i rejestracja osób skazanych w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie i sądu okręgowego w Cieszynie (rozp. M. Spr. z dn. 10 stycznia 1923 r. Dz. Urzęd. № 3 poz. 10).

§ 4. W razie orzeczenia w wyroku warunkowego zawieszenia wykonania kary (skrót: warunkowe skazanie = „W. S.”), lub w razie zastrzeżenia orzeczenia do osobnej uchwały (art. 7 ust. 3 ustawy) sądy wysyłać będą

karty statystyczne i wyciągi z wyroków skazujących równocześnie z zastosowaniem warunkowego zawieszenia kary, zatem po uprawomocnieniu się orzeczenia zawieszającego wykonanie kary i ustaleniu dnia, od którego rozpoczyna się okres zawieszenia kary (okres próby) w myśl art. 1 ust. 2 i art. 12 ustawy.

Taksamo należy postąpić w razie zawieszenia kary na zasadzie art. 14 ustawy powołując się nadto na wysłaną już poprzednio kartę statystyczną względnie wyciąg z wyroku.

§ 5. Rubryka 15 wyciągu z wyroku skazującego i rubryka 18 karty statystycznej otrzymują brzmienie następujące:

„15 — wzgl. 18 — a) Na jaki przeciąg czasu wykonanie wyroku zawieszono do (data).....;

b) Data skierowania wyroku do wykonania.....”.

W rubryce 15a (wzgl. 18a) uwidacznia się czas trwania próby i jej datę końcową np. „dwa lata — do 15/VII 28”. Rubryka 15b będzie w wypadkach warunkowego skazania wypełnioną przez urząd prokuratorski tylko ewentualnie na zasadzie osobnego zawiadomienia (§ 6 n. rozp.).

(W wypadkach skazania bezwarunkowego wypełnia się w sposób jak dotąd rubrykę 15b).

§ 6. Jeśli sąd zarządzi wykonanie zawieszanej kary (art. 4 ustawy) zawiadomienia o tem po uprawomocnieniu się uchwały (art. 9 i 11 ustawy) i skierowaniu jej do wykonania urząd prokuratorski według załączonego wzoru (form. № 13 a).

O zarządzeniu wykonania zawieszanej kary nie zawiadamia się Głównego Urzędu Statystycznego (rozp. M. Spr. z dn. 28 lutego 1925 r. Dz. Urzęd. № 6 poz. 5).

§ 7. Rubryka 14 wyciągu wyroku skazującego ulega w ostatnim przedziale podziałowi na dwa: 1) Na jaki przeciąg czasu wykonanie wyroku zawieszono i 2) Data skierowania wyroku do wykonania.

§ 8. Aż do wydania nowego nakładu formularzy należy w dotychczasowych formularzach w wypadkach warunkowego zawieszenia wykonania kary:

a) zmianę przewidzianą w § 5 dokonywać ręcznie atramentem, maszyną do pisania lub stampilją;

b) zamiast uwidoczniać podział przewidziany w § 7 umieszczać w ostatnim przedziale rubryki 14 z napisem „Data skierowania wyroku do wykonania” oznaczenie „W. S. do.....” (data końcowa próby np. „W. S. do 15/7 28”); jeśli zaś zarządzono wykonanie zawieszanej kary nadto „wyk.....” (data skierowania do wykonania np. „W. S. do 15/7 28 — wyk. 10/3 27”).

§ 9. Pisma o udzielenie wyjaśnień co do poprzednich ukarań obwinionego, o ile są potrzebne dla sprawy warunkowego zawieszenia wykonania kary (art. 7 ust. ost. ustawy i § 3 n. rozp.), należy znaczyć u góry z lewej strony w sposób wpadający w oko znakiem „W. S.” niebieskim ołówkiem.

Urzędy prokuratorskie (urzędy rejestracji skazanych) będą udzielały odpowiedzi na takie pisma bezzwłocznie z pierwszeństwem przed innymi zapytaniami o poprzednie ukarania.

III. Akta, rejestra, zapiski i wykazy czynności.

§ 10. Warunkowe zawieszenie wykonania kary należy uwidocznic w sposób wpadający w oko na okładce aktów, a w aktach nieskładanych w okładce na pierwszej karcie oznaczeniem „W. S.”.

Temsamem oznaczeniem uwidacznia się warunkowe zawieszenie wykonania kary w przedziale dla uwag rejestru dla wykroczeń U. a w sądach okrę-

gowych w przedziale dla uwag, zapisków przewodniczącego (sędziego orzekającego samoistnie) o rozprawach głównych, oraz wykazu aktów oskarżenia (wniosków o ukaranie w postępowaniu uproszczonym).

Oznaczenie „W. S.” umieszcza się z prawej strony obok oznaczenia „J”, jeśli sprawa dotyczy młodocianego (do lat 18).

§ 11. Osoby warunkowo skazane w danym roku wpisuje się do osobnego spisu (Spis osób warunkowo skazanych) z podziałem według załączonego wzoru (form. 97a instr. sąd. z r. 1897). Spis prowadzi się rocznikami osobno dla każdego sędziego orzekającego samoistnie lub przewodniczącego w odniesieniu do rejestru dla przekroczeń U w sądach powiatowych, a zapisków o rozprawach głównych w sądach okręgowych.

Wpisy skutecznia się zazwyczaj po orzeczeniu warunkowo zawieszającym wykonanie kary. Jeśli orzeczenie takie będzie prawomocnie zmienione na odmowne, wpis w przedziale 7 i 8 oraz oznaczenia „W. S.” na aktach, w rejestrach, zapiskach i wykazach (§ 10 rozp.) przekreśla się i zarządza wykonanie kary (przedział 11 wzoru).

Liczbę bieżącą, pod którą skazanego wpisano do „Spisu osób warunkowo skazanych” uwidacznia się z podaniem dwóch ostatnich cyfr roku spisu w przedziale dla uwag rejestru dla przekroczeń U, zapisku o rozprawach głównych oraz — wskazując nadto oddział sądowy — w przedziale dla uwag wykazu aktów oskarżenia lub wykazu wniosków o ukaranie w p. u.

Przedział 8 spisu wypełnia się w razie orzeczenia wyrównania szkody (art. 3 ustawy) wyrazem „tak”. Przedziały 9—15 wypełnia się właściwą datą. Obydwa przedziały 9 i 10 należy wypełnić niezwłocznie po ustaleniu daty rozpoczęcia okresu próby (art. 1 ust. ost. i art. 12 ustawy). Wykonanie kary (przedział 12, 13) uwidacznia się także w rejestrach, zapiskach i wykazach w których wykonanie kary powinno być zaznaczone.

Jeśli skazany nie liczy lat ośmnastu uwidacznia się to w spisie osób warunkowo skazanych w przedziale „Uwagi” oznaczeniem „J”. W tym przedziale uwidacznia się także załatwienie sprawy wskutek śmierci skazanego (§§ 224 i 527 u. k.), ułaskawienia (§§ 226, 529 u. k.) i t. p. Prócz tych wypadków sprawę oznacza się w spisie osób warunkowo skazanych jako załatwioną (§ 221 ust. 3 instrukcji sądowej z r. 1897), jeśli wykonanie zarządzonej kary jest już rozpoczęte albo sędzia (przewodniczący) stwierdził załatwienie sprawy (§ 3 ust. 3 rozp.).

Z wpisaniem sprawy do spisu osób warunkowo skazanych oznacza się ją jako załatwioną w dotychczasowych zapiskach i wykazach; w rejestrze dla przekroczeń U sprawy, których nie można uważać za załatwione (§ 247 ust. ost. instr. sąd.), tylko dlatego, że karę warunkowo zawieszono, będą wyszczególniane na pierwszej stronie rejestru U następnych lat odrębnie od innych załatwionych spraw w porządku roczników i liczb poprzednich rejestrów aż do czasu, gdy sprawę można uznać za załatwioną w myśl ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu. Przepisy o przenoszeniu całych pozycji rejestru do rejestru nowego (§ 256 ust. 3 i 4 instr. sąd.) w sprawach, w których karę warunkowo zawieszono, nie mają zastosowania.

§ 12. Liczbę osób w każdym roku warunkowo skazanych należy podać w rocznym wykazie czynności w uwadze (wzór № 20 i 22 rozp. M. Spr. z dn. 14 stycznia 1924 r.—Dz. Urzęd. № 3 poz. 3).

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

Załącznik 1.

Zawiadomienie o zarządzeniu wykonania kary warunkowo zawieszonej.

Do a) Pana Prokuratora przy Sądzie okręgowym
wb) Urzędu rejestracji skaranych przy Mini-
sterstwie Sprawiedliwości

Nazwisko (co do mężatek i wdów) a) nazwisko rodowe

Imię b) „ meża

Powyższy był skazany wyrokiem sądu z dnia

19 r. za przestępstwo z §§ w sprawie № 19 r.

z zawieszeniem wykonania kary na zasadzie tego wyroku — uchwałą z dnia
19 r.Uchwałą z dnia 19 r. № zarządzono
wykonanie kary.

Data skierowania wyroku do wykonania

Data Podpis

Form. 13 a.

Załącznik 2.

Strona 1.

Liczba bieżąca	Liczba rejestru U lub Vr (Pr)	Liczba wykazu oskarżeń	Liczba zapisku o rozprawach głównych	Imię, nazwisko i zamieszkanie skazanego	Oznaczenie czynu przestępnego (§§ u. k.)	Zawieszona kara
1	2	3	4	5	6	7

Strona 2.

Orzeczono obowiązek wyrównania szkody	Początek próby	Koniec próby	Zarządzenie wykonania kary	Dzień		Stwierdzenie załatwienia (§ 9 rozp.)	Uchwała o wydaniu poświadczenia	U w a g i
				rozpo- częcia kary	ukoń- czenia kary			
8	9	10	11	12	13	14	15	16

Form. 97 a (§ 11 rozp. z 30.VI 1926 r. Dz. Urzęd. № 13 poz. 17) przedział 1 — 7 na
str. 1, przedział 8—16 str. 2.

OKÓLNIK № 1192/III. K. P./26

dotyczący sposobu postępowania w sprawach o ułaskawienie.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Katowicach, Krakowie, Lublinie, Lwowie, Warszawie i Wilnie, Prokuratorów przy sądach apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Pełnomocników dla spraw ułaskawieniowych przy sądach okręgowych apelacji katowickiej.

I. Dotychczasowy sposób opinjowania próśb o ułaskawienie nie daje często Ministerstwu Sprawiedliwości potrzebnego materiału do powzięcia decyzji o przedstawieniu wniosku Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej co do ewentualnego ułaskawienia. Braku tego w większości spraw nie mogą uzupełnić dołączone akta karne, jako ustalające fakty nierzadko z przed kilku lat, podczas gdy Ministerstwu Sprawiedliwości potrzebne są do wspomnianej decyzji dane z ostatniej chwili.

Z uwagi na to opinijujący (sądy, prokuratorzy, komisje dla ułaskawień) winni zarządzać za pośrednictwem policji państwowej wywiady w celu ustalenia następujących danych:

A. Co do skazanych, pozostających na wolności:

1) zawodu skazanego (czy, gdzie i w jakim charakterze pracuje zarobkowo),

2) stanu rodzinnego i majątkowego jego (czy ma żonę (męża), ile ma dzieci, czy żona (mąż) i dzieci pracują zarobkowo, czy skazany poza dochodami z pracy ma jeszcze inne dochody, względnie majątek), i

3) sprawowanie się w ostatnich czasach (świadczenie moralności).

B. Co do skazanych, odbywających karę ponadto sprawowanie się ich w więzieniu. Wyniki ustaleń tych należy podać w przedstawieniach, składanych Ministerstwu Sprawiedliwości.

W każdej sprawie o ułaskawienie, bez względu na to, czy chodzi o skazanego, pozostającego na wolności, czy odbywającego karę, należy podać dokładnie stan wykonania kary (ile odsiedział, względnie dlaczego kara niewykonana).

Pozatem w sprawozdaniach, względnie opinjach należy wyszczególnić, w jakiej rozciągłości opinijujący popiera prośbę, mianowicie, czy jest za darowaniem kary, czy też tylko za jej złagodzeniem, a w tym ostatnim wypadku: w jaki sposób kara ma być złagodzona (czy przez zamianę kary pozbawienia wolności na grzywnę, czy skrócenie czasu kary, czy też przez zamianę cięższego rodzaju pozbawienia wolności na lżejszy). W razie wniosku o zamianę kary pozbawienia wolności na grzywnę, należy zaproponować jej wysokość (uzależnioną oczywiście przede wszystkim od stanu majątkowego skazanych, pozatem od wymiaru kary i rodzaju, względnie jakości przestępstwa).

II. Jak o tem świadczą akta, przedkładane Ministerstwu Sprawiedliwości, niektóre sądy w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie wydają opinię co do ułaskawienia na posiedzeniach publicznych (jawnych), po wysłuchaniu wniosków prokuratora i obrońcy. Tryb ten nie jest zgodny z obowiązującymi przepisami, mianowicie z art. 974¹ i 961 ros. u. p. k., które przepisują, że sądy mają powziąć decyzję na posiedzeniu gospodarczym po wysłuchaniu tylko wniosków prokuratora.

Zdarza się również, że wspomniane sądy, wydając opinię w przypadkach, w których nie załatwiają sprawy ostatecznie i są obowiązane przedstawić swą opinię Ministerstwu Sprawiedliwości, zawiadamiają proszącego o ułaskawienie o treści swej opinii. Ponieważ sądy wydają w tych przypadkach tylko opinię dla użytku Ministerstwa Sprawiedliwości przeto zawiadamianie o niej proszącego o ułaskawienie jest niepotrzebne i niewłaściwe.

Takie postępowanie narusza zasadę, że proszącemu nie podaje się do wiadomości poszczególnych faz załatwianej sprawy, lecz tylko decyzję ostateczną.

III. Postępowanie prokuratorów i sądów powiatowych w apelacjach poznańskiej i toruńskiej normują okólniki z 16.6 1924 r. i z 15.I 1925 r. (Dz. Urzęd. Min. Sprawiedl. № 2/25), pełnomocników do spraw o ulaskawienie w obrębie sądu okręgowego w Katowicach rozporządzenia prusk. Min. Sprawiedl. z 19.6 i 26.8 1919 r. (JMBl. str. 341 i 405).

O czym zawiadamiam celem ścisłego przestrzegania i wykonania.

Warszawa, dnia 16 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1193/II. O./26

w sprawie

wstrzymania awansów funkcjonarjuszów państwowych.

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Panów Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych oraz okręgowych i Naczelników Więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Niniejszem podaję do wiadomości i stosowania uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja r. b.

„W roku bieżącym zawieszają się przewidzianą w uchwale Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1923 r. możliwość awansowania funkcjonarjuszów państwowych z ważnością od 1 lipca we wszystkich działach służby państwowej (administracyjnej, kolejowej i pocztowo-telegraficznej).

Do końca roku 1926 wstrzymuje się mianowanie kandydatów profesora-mi nadzwyczajnymi i zwyczajnymi w szkołach akademickich.

Do końca roku 1926 wstrzymuje się również przyznawanie uposażeń wyższej grupy pracownikom kontraktowym pozostającym na służbie w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych.

W wypadkach indywidualnych, wyjątkowo uzasadnionych koniecznymi potrzebami służby, może Rada Ministrów na wniosek właściwego Ministra upoważnić go do awansowania w ciągu miesiąca czerwca.”

Warszawa, dnia 18 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1196/II. G. S./26

w sprawie

zgłaszania wolnych lokali.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Duża ilość urzędów państwowych, nie mogących znaleźć pomieszczenia w budynkach państwowych, dotychczas mieści się w wynajętych gmachach ewentualnie lokalach. Ten sposób lokowania urzędów jest jednak b. kosz-

towny, a uniknąć go można przez przenoszenie urzędów z lokali prywatnych do gmachów państwowych. Możliwe to będzie tylko wtedy, jeżeli wszystkie urzędy bezwzględnie oddawać będą do dyspozycji właściwych wojewodów względnie Ministra Robót Publicznych wszystkie lokale, zwolnione przy zwnięciu urzędów, redukcji, likwidacji mieszkań prywatnych w budynkach państwowych i t. p.

W związku z tem przypominam o konieczności przestrzegania odnoszących się do tej sprawy zarządzeń, a mianowicie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30.4 1924 r. w sprawie budynków państwowych (Dz. Urz. № 11/1924 r. okólnik № 881/II G. S./24) oraz uchwały Rady Ministrów z dnia 28.I. 1925 r. w sprawie zlikwidowania nadmiernej ilości mieszkań prywatnych w gmachach rządowych (Dz. Urz. № 6/1925 r. okólnik № 1011/II G. S./25).

Warszawa, dnia 22 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1197/II. G. S./26

w sprawie

uposażenia na lipiec, sierpień i wrzesień 1926 r.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 22 grudnia 1925 r. o środkach zapewnienia równowagi budżetowej (Dz. U. R. P. № 128 poz. 918) i w uwzględnieniu okoliczności, że przewidziane art. 2 tej ustawy i utrzymane postanowieniami ustawy z dnia 31 marca 1926 r. o prowizorium budżetowym za czas od 1 do 30 kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 208) i ustawy z dnia 30 kwietnia 1926 r. o prowizorium budżetowym na czas od 1 maja do 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 258) zmniejszenie procentowe uposażeń funkcjonarjuszów państwowych i wojska przestaje obowiązywać z dniem 30 czerwca 1926 r. należy dnia 1 lipca r. b. wypłacić uposażenie w wysokości uposażenia obliczonego na dzień 1 grudnia 1925 r. (mnożna 43 grosze, dodatek regulacyjny 60 punktów i dodatek mieszkaniowy obowiązujący w grudniu 1925 roku).

O tem zawiadamiam na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 22 czerwca 1926 r. L. 1367/DB/4.

Warszawa, dnia 23 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1198/II. O./26

w sprawie

stosowania art. 64 ustęp 2 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Panów Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych oraz okręgowych i Naczelników Więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie tudzież do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Podaję do wiadomości i stosowania następujący okólnik Prezydium Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1926 r. № 64/8101:

„Wobec niewłaściwego nieraz stosowania w praktyce postanowienia art. 64 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, przewidującego przywrócenie w razie ponownego wstąpienia do służby państwowej praw, nabytych poprzednią służbą, oznajmiam co następuje:

Wśród praw, które mogą być przywrócone w razie ponownego wstąpienia do służby państwowej, należy odróżnić dwa rodzaje: 1) prawa, posiadanego w chwili rozwiązania stosunku służbowego z tytułu zajmowanego stanowiska i 2) prawa, przysługujące z tytułu czasu służby. Do praw pierwszego rodzaju należą: stopień służbowy i tytuł, do praw zaś drugiego rodzaju: wysługa uposażeniowa, wysługa emerytalna, wymiar urlopu i starszeństwa służbowe.

Przywrócenie praw pierwszego rodzaju zależy od aktu nominacji, dokonanej przy ponownym wstąpieniu do służby państwowej. Urzędnik może być mianowany na takie same stanowisko, jakie piastował poprzednio, albo też na inne stanowisko, niższe lub wyższe od poprzedniego. Przywrócenie tych praw nie wymaga więc specjalnego aktu.

Przywrócenie praw w trybie specjalnego aktu dotyczyć może tylko praw z tytułu czasu poprzedniej służby. C ile władza prawa te przywraca, powinna przywracać je wszystkie łącznie, gdyż wynikają one wszystkie z jednego tytułu t. j. czasu służby.

Wyjątek mogłaby stanowić wysługa emerytalna, a to z uwagi na postanowienia art. 37 ustęp 8 ustawy emerytalnej z dn. 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 6 poz. 46), które uzależnia zaliczenie czasu służby przed przerwą od zgody Ministra Skarbu. O ileby więc Minister Skarbu odmówił zgody na to, możnaby zastosować art. 64 ustęp 2 ustawy o państwowej służbie cywilnej częściowo, t. j. z wykluczeniem wysługi emerytalnej.

Przy przywracaniu praw możnaby robić ewentualnie różnicę co do rodzaju poprzedniej służby i uwzględnić albo całą poprzednią służbę łącznie ze służbą zaborczą, samorządową i pracą zawodową, zaliczoną przez komisję weryfikacyjną, albo też uwzględnić tylko poprzednią służbę państwową polską i ewentualnie poprzednią służbę państwową w państwach zaborczych.

W wypadku przywrócenia praw z tytułu czasu poprzedniej służby należy wymierzyć urzędnikowi uposażenie w następujący sposób:

Jeżeli poprzedni stosunek służbowy rozwiązano po wejściu w życie ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r. a urzędnik wskutek nominacji przy ponownym wstąpieniu do służby otrzymał tę samą grupę uposażenia co poprzednio lub niższą, należy mu wymierzyć ten sam szczebel uposażenia, jaki miał w grupie poprzednio posiadanej. O ile przy przywróceniu praw uwzględniono tylko część czasu poprzedniej służby, a poprzednio posiadany szczebel uposażenia obejmował wskutek zaliczenia na zasadzie art. 98 ustawy uposażeniowej również czas nieuwzględniony przy przywróceniu praw służby, należy odpowiednio obniżyć szczebel uposażenia, stosując sposób liczenia czasu poprzedniej służby, przewidziany w art. 98 tej ustawy.

Jeżeli poprzedni stosunek służbowy rozwiązano przed wejściem w życie ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r., a więc kiedy nie było szczebli uposażenia, urzędnik zaś wskutek nominacji przy ponownym wstąpieniu do służby otrzymał tę samą grupę uposażenia co poprzednio lub niższą, należy celem ustalenia szczebla uposażenia zastosować analogicznie przepisy art. 98 i 99 ustawy uposażeniowej i wymierzyć szczebel, odpowiadający w myśl tych przepisów czasowi poprzedniej służby względnie pracy, uwzględnianemu przy przywróceniu praw.

Jeżeli urzędnik wskutek nominacji przy ponownym wstąpieniu do służby uzyskuje wyższą grupę uposażenia niż poprzednio posiadana, otrzymuje w niej szczebel jak przy awansach (art. 7 ustawy uposażeniowej).

O ile chodzi o urzędników prowizorycznych, z którymi rozwiązano stosunek służbowy przed wejściem w życie ustawy uposażeniowej z dnia 9 paź

dziennika 1923 r. przywrócenie im praw w wypadku ponownego wstąpienia do służby po wejściu w życie tej ustawy pozostaje bez wpływu na wymiar szczebla uposażenia, gdyż według ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429) urzędnicy prowizoryczni nie mieli prawa do dodatku za wysługę lat.

W wypadku rozwiązania poprzedniego stosunku służbowego przed wejściem w życie nowej ustawy uposażeniowej nie należy wymierzać wyższego szczebla uposażenia z tytułu studjów wyższych na zasadzie art. 100 ustawy uposażeniowej, ponieważ ustawa ta nie zna zasadniczo dodatku do uposażenia, odpowiadającego dawnemu dodatkowi za studja wyższe, a tylko tym, którzy pełnili służbę w dniu wejścia jej w życie t. j. w dniu 1 października 1923 r. przyznaje wyższy szczebel z tytułu studjów wyższych, który ma charakter przejściowy.

Poza wyżej wymienionymi skutkami w zakresie uposażenia powinienby być urzędnikowi, któremu przywrócono prawa z tytułu czasu poprzedniej służby, zaliczony czas poprzedniej służby do wysługi emerytalnej z zastrzeżeniem zgody Ministra Skarbu w myśl art. 37 ustęp 8 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. oraz powinien on otrzymywać urlop w wymiarze, ustalonym w art. 36 ustawy o państwowej służbie cywilnej; ponadto należy umieścić go na odpowiednim miejscu w liście starszeństwa służbowego.

Jak to wynika z brzmienia art. 64 ustawy o państwowej służbie cywilnej przywrócenie praw zależy od swobodnego uznania władzy. Przywrócenie praw należy do władzy właściwej dla ponownego przyjęcia do służby, przyczem, o ile nie jest ona władzą naczelną, musi uzyskać na to zgodę władzy naczelnej.

Przy stosowaniu przywracania praw należałoby robić różnicę między tymi, którzy wystąpili ze służby państwowej dobrowolnie, a więc zwykle dla uzyskania korzystniejszej posady prywatnej, a tymi, z którymi władza rozwiązała stosunek służbowy n. p. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej. Pierwszym należałoby przywracać prawa tylko w wyjątkowych wypadkach, mając na uwadze motywy, które ich skłoniły do wystąpienia ze służby państwowej.

Przywrócenie praw, nabytych poprzednią służbą, nie powinno mieć miejsca zaraz po ponownym przyjęciu do służby. Należy jakiś czas, przynajmniej rok, zachećkać, aby zbadać wszechstronnie kwalifikacje urzędnika, które od chwili rozwiązania poprzedniego stosunku mogły ulec zmianie na niekorzyść.

Przywrócenie praw może być stosowane tak do urzędników, którzy poprzednio byli mianowani na stałe, jako też prowizorycznych.

Przywrócenie praw nie może mieć natomiast zastosowania do osób, które poprzednio pełniły służbę w charakterze pracowników kontraktowych.

W związku z niniejszym okólnikiem ulega odpowiedniej zmianie wyjaśnienie, zawarte w okólniku Prezydium Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1924 r. (pismo okólne № 820/II.O/24, Dz. Urz. № 23 z 1924 r.) w sprawie ustalenia szczebla uposażenia tym funkcjonariuszom, którzy ponownie zostali przyjęci do służby państwowej, i którym przywrócono w myśl art. 64 pragmatyki służbowej, prawa nabyte poprzednią służbą”.

Warszawa, dnia 23 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Siennicki

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1035/II. O./26

w sprawie

presunięć w szczeblach uposażenia.**Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więzennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.**

Podaję do wiadomości i stosowania następujące pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 19 maja 1926 r. № 4282/DB/1:

Przy układaniu nowego wzoru kart likwidacyjnych na uposażenia dla pracowników państwowych, wyłoniła się kwestja czy na posunięcia po myśli art. 6 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) z jednego szczebla uposażenia do następnego szczebla winny być wydawane przez władze asygnujące dekrety, czy też wydziały (oddziały) rachunkowe tych władz mają obowiązek obliczania i asygnowania wyższego uposażenia skutkiem upływu czasu, oznaczonego na karcie likwidacyjnej i bez każdorazowego pisemnego upoważnienia władz asygnujących.

Praktyka dotychczasowa w tym względzie jest różnorodna; niektóre władze asygnujące wydają pracownikom dekrety—natomiast większość władz pozostawia swym wydziałom (oddziałom) rachunkowym likwidowanie wyższego uposażenia z tytułu upływu trzech lat bez osobnego zarządzenia.

Ponieważ art. 6 powołanej ustawy uposażeniowej (ustęp trzeci) przewiduje czasokresy, które nie są wliczalne do czasokresu posunięć, o których to czasokresach mają wiadomości jedynie władze asygnujące, przeto w razie automatycznego posuwania urzędnika do wyższego szczebla samodzielnie przez wydział (oddział) rachunkowy, może nastąpić nienależne przyznanie wyższego szczebla.

Z uwagi na to Ministerstwo Skarbu prosi o zarządzenie, ażeby o przejściu odnośnego funkcjonariusza do wyższego szczebla danej grupy uposażenia wydawały decyzję władze asygnujące, powiadamiając o niej wydziały (oddziały) rachunkowe, celem uwidocznienia powyższego faktu na karcie likwidacyjnej.

Dla ułatwienia władzom asygnującym przeprowadzenia posunięć do wyższego szczebla z powodu upływu wymaganego czasokresu władze asygnujące powinny prowadzić ewidencje funkcjonariuszów, uprawnionych w danym terminie do posunięć w szczeblach.

Ewidencja taka sprowadzałaby się do zanotowania imienia i nazwiska funkcjonariusza, władzy, urzędu względnie instytucji, przy której pełni służbę i najbliższego terminu posunięcia do wyższego szczebla uposażenia.

Warszawa, dnia 16 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1039/II. O./26

w sprawie

potrącania opłat emerytalnych od uposażeń aplikantów sądowych nieegzaminowanych.**Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości.**

Wobec zawiadomienia Ministerstwa Skarbu pismem z dnia 11 czerwca 1926 r. № 9181/DB—Em/26 o zmianie stanowiska swego, zajętego poprzednio w sprawie opłacania przez aplikantów sądowych nieegzaminowanych składek

emerytalnych od swych uposażeń, uchylam pismo okólne № 993/II. O./26 z dnia 10/III 1926 r. (Dz. Urzęd. Min. Sprawiedliwości № 6 1926 r.) oraz oznajmiam, że opłaty, przewidziane w art. 7 ustawy emerytalnej z dnia 11/XII 1926 r. (Dz. U. R. P. 1924 r. № 6 poz. 46), pobierane być mają również od otrzymujących uposażenie aplikantów nieegzaminowanych.

Nieopbrane od aplikantów składki emerytalne za okres czasu od chwili ogłoszenia pisma okólnego № 993/II O./26 tudzież ewentualnie zwrócone im składki należy potrącić dodatkowo z uposażenia tych osób.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*

Podsekretarz Stanu

DODATKOWY KOMUNIKAT**z dnia 21/V 1926 r. L. 140 o dalszych ulgach w Zakładach Zdrojowych i Kąpielowych przyznanych członkom Pol. Stow. Złotego Krzyża.**

1) Zakład Kąpielowy (solankowy) w Delatynie powiat Nadwórna Wojew. Stanisławowskie, przyznaje dodatkowo 30% zniżki od cen normalnych za kąpiele także rodzinom członków Pol. Stow. Złot. Krzyża. Całkowite utrzymanie w tamtejszym pensjonacie Zakładowym w czerwcu 6 zł. od osoby dziennie (a ryczałtowo miesięcznie wraz z kuracją i poradą lekarską 230 zł. od osoby). Zgłoszenia przysyłać należy wcześniej do Zarządu Zakładu Kąpielowego w Delatynie.

2) W Zakładzie Kąpielowym (siarczano-alkalicznym) w Niemirowie pow. Rawa Ruska Wojew. Lwowskie, w Pensjonacie „Roma” w I i III sezonie 10% zniżka kosztów utrzymania za okazaniem legitymacji członkowskiej. Zgłoszenia do Zarządu tegoż pensjonatu na I-szy sezon do 15 maja a na trzeci do 15 sierpnia, przyczem należy przysłać $\frac{1}{3}$ część należności zgóry.

3) Zakład Zdrojowo-Kąpielowy (solanka jodowo-żelazista) w Rymanowie pow. Sanok Wojew. Lwowskie w I i III sezonie 50% zniżka w opłacie taksy zdrojowej, cenie mieszkań w Zakładzie i kąpeli, zaś w II sezonie indywidualne zniżki zależnie od stanu materialnego kuracjuszy.

P. Julja Staruszkiewiczowa zaś w czasie od 20/V do 30/VI r. b. odnajmie dwu i cztero osobowe pokoje po cenie 165 zł. za 30 dni wraz z całym utrzymaniem (4 razy dobry wikt i opieka lekarza specjalisty chorób dziecięcych) o ile zgłosi się przynajmniej 15 osób. Zgłoszenia do 15/V r. b. Lwów ul. Wypiańskiego № 1 m. 23 I p. między 10—11 godz. a następnie w Rymanowie w Zdroju.

4) W Schronisku dla turystów, dzierżawione przez P. Tow. Tatrzańskie (Oddział Górnośląski, w Zameczku myśliwskim na Przysłupiu na wysokości 1025 m. pod szczytem Baraniej Góry), należącym do Zarządu Komory Cieszyńskiej na Śląsku, stacja Koleji Milówka, a stąd 5—6 godzin jazdy wozem, mogą członkowie Pol. Stow. Złotego Krzyża korzystać przez 2 letnie miesiące z pomieszczenia w 2 pokojach Schroniska, za ulgą w prowiantach przysługującą członkom Tow. Tatrzańskiego. Zgłoszenia: Zarząd Pawilonu na Przysłupiu p. Izdebną (Śląsk). Pobyt tam jest wskazany tylko dla tych naszych członków, którzy chcieliby stamtąd odbywać wycieczki turystyczne.

Z A W I A D O M I E N I A .

Lista znawców dla oceniania większych posiadłości rolnych.

Sąd apelacyjny we Lwowie ustanowił znawcą dla oceniania większych posiadłości rolnych w okręgu sądu okręgowego w Stryju, Stanisława Polaszka, b. dzierżawcę dóbr, obecnie zam. w Brzuchowicach.

Sąd apelacyjny we Lwowie ustanowił znawcą dla oceniania większych posiadłości rolnych w okręgu sądu okręgowego w Brzeżanach, Bolesława Jarockiego, b. administratora dóbr w Brzeżanach.

R U C H S Ł U Ż B O W Y .

W SĄDOWNICTWIE.

Mianowani: Zenon Staszewski, dyrektor przy sądzie okręgowym w Toruniu — prezesem sądu okręgowego w Bydgoszczy, dnia 19 kwietnia 1926 r.; Bolesław-Norbert Pohorecki, prokurator przy Sądzie Najwyższym — prezesem Sądu Najwyższego, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Dr. Jan Rogalski, Radca Prawny Ministerstwa Sprawiedliwości — sędzią sądu okręgowego w Krakowie, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Wincenty Młynarski, prezes sądu okręgowego w Kaliszu — prezesem sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Franciszek Głowacki, Dyrektor Departamentu Ministerstwa Sprawiedliwości — prezesem sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Aleksander Kijewski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Kaliszu — sędzią sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 8 maja 1926 r.; Wacław Prażmowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Piotrkowie — sędzią sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 8 maja 1926 r.; Konstanty Ostrowicz, Prezes Senatu przy sądzie apelacyjnym w Katowicach — wiceprezesem sądu apelacyjnego w Katowicach, dnia 8 maja 1926 r.; Ignacy Chwojka, naczelnik sądu powiatowego w Inowrocławiu — sędzią sądu okręgowego w Poznaniu, dnia 9 kwietnia 1926 r.; Bronisław Frankenberg, sędzia powiatowy w Poznaniu — sędzią sądu okręgowego w Poznaniu, dnia 9 kwietnia 1926 r.; Zacharjasz Goldgor, sędzia powiatowy w Ostrowie — sędzią sądu okręgowego w Ostrowie, dnia 9 kwietnia 1926 r.; Alfred Sosiński, podprokurator przy sądzie okręgowym w Toruniu — sędzią sądu okręgowego w Toruniu, dnia 15 maja 1926 r.; Józef Radoń, sędzia powiatowy w Skawinie — naczelnikiem sądu powiatowego w Skawinie, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Stanisław Krzos, sędzia powiatowy w Łańcucie — naczelnikiem sądu powiatowego w Tarnobrzegu, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Jan Klaczak, sędzia powiatowy w Suchej — naczelnikiem sądu powiatowego w Suchej, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Michał Śmigielski, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Golubiu, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Antoni Bloch, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Bydgoszczy, dnia 1 maja 1926 r.; Bohdan Stasiński, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Witkowie, dnia 1 maja 1926 r.; Józef Rosiński, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Lubawie, dnia 8 maja 1926 r.; Roman Jerzykiewicz, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Środzie, dnia 8 maja 1926 r.; Dr. Edward Manissaly, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Grudziądzu, dnia 15 maja 1926 r.; Kazimierz Tomaszewski, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Skarszewach, dnia 15 maja 1926 r.; Lucjan Pokorzyński, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Toruniu, dnia 15 maja 1926 r.; Mieczysław Zaidlewicz, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Rawiczu, dnia 17 maja 1926 r.; Jan Borowicz, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Mogilnie, dnia 17 maja 1926 r.; Tomasz Hempowicz, asesor sądowy — sędzią powiatowym

w Czersku, dnia 20 maja 1926 r.; Józef Dąbrowski, aplikant sądowy — sędzią powiatowym w Łańcucie, dnia 22 maja 1926 r.; Dr. Karol Mika, aplikant sądowy — sędzią powiatowym w Krościenku, dnia 22 maja 1926 r.; Dr. Jan Kluba, aplikant sądowy — sędzią powiatowym w Ulanowie, dnia 22 maja 1926 r.; Dr. Leonard Krupiński, aplikant sądowy — sędzią powiatowym w Zatorze, dnia 22 maja 1926 r.; Włodzimierz Połozynowicz, kandydat notarialny we Lwowie — sędzią komisaryjnym w Koźminie, dnia 1 maja 1926 r.; Edmund Salak, aplikant delegowany do p. o. sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu — sędzią pokoju zapasowym w Sosnowcu, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Mikołaj Łukaszewicz, sekretarz sądu pokoju w Drohiczynie — sędzią pokoju w Łachwie w okręgu sądu okręgowego w Pińsku, dnia 8 maja 1926 r.; Oskar Wincza — sędzią pokoju w Miadziole w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 8 maja 1926 r.; Mieczysław Siewierski, aplikant delegowany do p. o. sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Warszawie — sędzią śledczym zapasowym w Radomiu, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Stanisław Zgliczyński, aplikant delegowany do p. o. sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Łodzi — sędzią śledczym w Łęczycy w okręgu sądu okręgowego w Łodzi, dnia 20 maja 1926 r.; Adam Stawarski, sędzia zapasowy w Krakowie — sędzią śledczym w Krakowie, dnia 22 maja 1926 r.; Dr. Jan Korzonek, aplikant sądowy — sędzią śledczym w Nowym Sączu, dnia 22 maja 1926 r.; Józef Jerzy Nisenson, p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Warszawie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Warszawie, dnia 27 kwietnia 1926 r.; Chryzolog Jaxa-Tyr, radca prawny Wydz. Konsul. Pos. Polskiego w Moskwie — podprokuratorem w Białymstoku, dnia 6 maja 1926 r.; Marjan Niklewski, asesor sądowy — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Toruniu, dnia 17 maja 1926 r.; Bronisław Łukawski, sędzia powiatowy w Przeworsku — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Rzeszowie, dnia 22 maja 1926 r.; Piotr Adamski, Wiktor-Juljusz Gajewski, Alfons Sych — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu, dnia 1 maja 1926 r.; Jan Kurelski, Stanisław Majcherkiewicz — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu, dnia 1 maja 1926 r.; Dr. Marjan Cybulski i Dr. Jan Sypniewski — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu, dnia 20 maja 1926 r.; Dr. Jerzy Badura i Bogusław Staszak — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach, dnia 20 maja 1926 r.; Bohdan-Józef Zembrzuski, Chaim Atlas, Stanisław Ładnowski, Józef Lipiński, Abraham-Izaak Gutman, dnia 27 kwietnia 1926 r., Mieczysław-Dawid Czamański, Kazimierz Jaroszek, Mikołaj Mironowicz, dnia 30 kwietnia 1926 r., Jan-Dominik Błęszyński, Jerzy Dorożyński, Dr. Leon-Stefan Poncza vel Pączewski, Jerzy-Dawid Koral, Józef Pogorzelski, dnia 1 maja 1926 r., Herszlik Blejwas, Kazimierz Zylber, Marja-Anna Rydzewska, dnia 15 maja 1926 r., Tomasz-Józef Bergson, Mendel Deligtisch, Bolesław Kobryner, Dawid-Joel Kohn, Stefan Reicher, Perel Segalewicz, dnia 17 maja 1926 r., Jakób-Szmul Rajzman, Dr. Władysław Balicki, Lech-Stanisław Grabowski, dnia 20 maja 1926 r., Jerzy Czarkowski Jerzy, Tereszczenko, Marja-Stanisława Mierzyńska, Leonard Himmelfarb, Aleksander-Mordka Hochgemajn, Izrael-Maksymiljan Rubin, Abram Suryc, dnia 22 maja 1926 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie; Konrad Bielski, dnia 30 kwietnia 1926 r., Witold Białowicz, dnia 1 maja 1926 r. i Mikołaj Bakłanowski, dnia 22 maja 1926 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie; Stanisław Miłkowski, sędzia sądu okręgowego w Siedlcach — notariuszem w Grodnie, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Stanisław Szleszyński, kancelista sądu okręgowego w Pińsku — komornikiem na pow. piński z siedzibą w Lubieszowie, dnia 8 maja 1926 r.; Michał Popławski — komornikiem na pow. brzeski z siedzibą w Kamieńcu Litewskim w okręgu sądu okręgowego w Pińsku, dnia 8 maja 1926 r.; Julian Pawecki — komornikiem na pow. słonimski z siedzibą w Słonimie, dnia 17 maja 1926 r.

Delegowani: Mieczysław Stelmachowski, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Edward-Władysław Braum, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Tadeusz Leonowicz, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Tadeusz Tomaszewski, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 30 kwietnia 1926 r.; Tadeusz Mejbaum, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 1 maja 1926 r.; Stanisław Radzki, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie — delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 1 maja 1926 r.; Zbigniew Ehrenkrentz, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Białej, dnia 22 maja 1926 r.

A D W O K A T U R A:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Ferdynand Zweig z siedzibą w Krakowie,
Dr. Józef Franciszek Gramatyka z siedzibą w Grybowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Abraham Reiner z siedzibą w Dobromilu,
Dr. Adolf Grünbaum z siedzibą w Mościskach,
Dr. Piotr Kaczkienowicz-Biliński z siedzibą urzędową w Niżankowicach.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Franciszek Faralisz z miejscem zamieszkania w Rawiczu.

B I B L J O G R A F J A.

W opracowaniu Juljusza Kałużniackiego i Dr. Ryszarda Aurelego Leżańskiego wyszło nowe, trzecie wydanie ustawy postępowania karnego, obowiązującej na ziemiach zachodnich Rzeczypospolitej; wydanie to zawiera nadto ustawy i rozporządzenia, dotyczące ustroju sądownictwa oraz liczne orzeczenia Sądu Najwyższego.